

10. fejezet

Közben Andrews, a szomszédom, lassan, de biztosan megismerte a barátaimat, ha nem is a saját akaratából.

Ezek a jókedvű és humoros emberek olykor-olykor eltévesztették a kaputelefon gombját, főleg éjjel kettő és a negyedik whisky magasságában, ilyenkor a szomszédomnak dűnnyögték a fülébe:

– Cicus, tegyük egymást boldoggá!

Tanulékony szomszédom hamar rájött, hogy ha már úgyis felverték a legszebb álmából, sokkal egyszerűbb, ha szó nélkül megnyomja a kapunyitó gombot és beengedi a látogatóimat, mintha leáll velük vitatkozni, netán megpróbálja őket felvilágosítani a tévedésükről. Ugyanis, ha már egyszer beengedésre kerültek, a lakásajtót szinte soha nem tévesztették el.

Talán három vagy négy hónapja történt, hogy az egyik haveromat kidobta a felesége – papagájostul. Hova is mehetett volna a szerencsétlen, mint hozzám.

Arról viszont csak az orvul hátrahagyott leveléből értesültem, hogy a barátom azért lett kegyvesztett otthon, mert úgy döntött, hogy még egy útra vállalkozik. Amire már el is ment. Mivel tengerész.

Cserébe, hogy befogadtam éjszakára, másnap hajnalban tolvaj módjára osont el, hátrahagyva a papagájt.

Nálam.

Mert a nej azt ígérte, ha még egy napig hárfázik a madár az idegein, tollseprűt csinál belőle.

A használati utasítás szerint a madár nagyon aranyos, tök jó fej, csak egyéniség. Ja, és van egy apró szépséghibája: víz helyett kizárólag rumot iszik.

Szóval ott maradtam az aprócska lakásomban közel hetven cserép virággal, egy néha-még-morcos szomszédal, és egy részeges, de állítólag jó fej papagájjal.

A papagáj semmiről nem tehet – döntöttem el, így hát gondozni fogom. Szeretni nem biztos, de gondozni, táplálni, azt igen. És hátha le lehet szoktatni az alkoholoról?! Én naiv!

Levettem a papagájról a takarót. Kíváncsian vártam, milyen lesz? Kicsi? Fehér? Színes? Vajon tényleg tud beszélni?

Nagy volt, tarka és tényleg tudott beszélni.

– *Hol a rumom, hülye picsa?*

Tisztán, érthetően azt mondta, hogy hülye picsa. Pedig megesküdtem volna rá, hogy életében először lát. Félrefordított fejjel nézett rám, várta a hatást. Vagy a rumot?

Miután se köpni, se nyelni nem tudtam, csak néztem mereven, megismételte a kérdést.

– *Hol a rumom, hülye picsa?*

Gyorsan visszatettem rá a takarót. Vártam. A papagáj nem szólt egy szót sem. Megkönnyebültem. Szóval, ha letakarom a kalitkáját, akkor csöndben marad. Jó tudni.

Hogy megelőzzem az újabb bajt, lerohantam a közértbe, ahová rendszeresen jártam vásárolni. Nem kis feltűnést keltettem az öt üveg rummal és a több kilónyi madáreledellel.

Az ajtóban összefutottam Andrewsval.

– *Újabb buli? – kérdezte kárvallott ábrázattal.*

– *Miből gondolod?*

– *Hát, a rumok számából. Kutya lesz?*

– *Nem, most papagáj van. És buli sem lesz. Csak papagáj.*

– *Annak vetted ezt a töméntelen mennyiségű alkoholt?*

– *Kénytelen voltam. Amikor nem adtam neki rumot, „lehülyepicsázott”.*

– *Beszél is? – kérdezte kajánul.*

– *Többet, mint kellene. Megnézed?*

– *Ez sem lehet veszélyesebb, mint a barátaid! Apropos, újabban szinte hiányoznak az éjszakai csengetések. Csak nem megtanulták, melyik gomb tartozik hozzád?*

– *Majd szólok a srácoknak, hogy hiányolod őket. Oké?*

– *Kösz, de inkább ne! Jólesik végigaludni az éjszakát.*

A lakásba érve levettem a takarót a kalitkáról, és a szomszédom azonnal ízelítőt kapott abból, amiről beszéltem.

– *Hol a rumom, hülye picsa?*

A könnyünk potyogott a nevetéstől. Ott volt karnyújtásnyira a rumosüveg, de nem bírtunk érte nyúlni. A madár megismételte a kérdést még néhányszor. Végre Andrews erőt vett magán, kinyitotta az egyik rumos üveget és tele öntötte a madár itatóját.

A nevenincs papagáj mohón kortyolta a rumot, hatalmasat böfögött a végén, majd szinte abban a pillanatban lefordult az ülőfáról, és vad horkolásba kezdett.

– Egyáltalán, hogy hívják ezt a dögöt? – kérdezte a szomszédom.

– Gőzöm sincs. De gondolom, ha magához tér, majd elárulja. Talán lesz egy józan pillanata. Ha már itt tartunk, neked van neved?

– Van. Érdekel?

– Aha.

– Andrews.

– Azt tudom. A másik neved mi? Csak egy D. meg egy PhD van a neved előtt.

– A D a családi nevem rövidítése. A PhD meg PhD. De eddig nem érdekelt a teljes nevem. Rosszat sejtek. Ugye nem akarsz tőlem semmit kérni ezzel a díszpinttyel kapcsolatban?

– Ha nem tudnád, ez papagáj és nem pinty. És nem akarok kérni tőled semmit. Csak nincs kiírva a neved tisztességesen, mint más emberfiának, és szerettem volna tudni, hogy milyen néven szólhatok hozzád, ha nagyon muszáj.

– Nana! Itt részedről reklamációnak helye nincs! Tekintettel arra, hogy min mentem át már eddig is a szomszédságodban, itt csak én emelhetek panaszt!

– Min mentél át te az én szomszédságomban? Célzol netán valamire?

– Pofa be! –rikoltott közbe a papagáj.

Miután megigazítottam a takaróját, kicsit halkabban folytattuk az emelkedett hangulatú eszmecsserénket.

– Igen, szeretnék célozni ama tényekre, hogy először voltak a csendes bulik, átlag minden éjszaka. Aztán jött a kutya. Azt követték az éjszakai hívások, az eltévesztett kaputelefonok, aztán egy beszélő papagáj. Most meg egyszerre a teljes nevemen akarsz szólítani. Nem tetszik ez neked!

– Speciel a papagáj nekem sem tetszik, de mégsem hagyhatom, hogy a nej tollseprűt csináljon belőle! Mégiscsak egy élőlény! Egyébként neked mi bajod van vele? Az én lakásomban te-

remt kocsmai atmoszférát, itt pofázik olyan válogatott stílusban, hogy bármelyik kupiban elpirulnának tőle!

– Cicit akarok! Hatalmas dudákat! – tért magához egy röpke pillanatra a kis tollseprű jelölt. Egyik oldalon ismét megigazítottam a takaróját, bár a másik oldalon ettől egy kicsit elcsúszott, de most nem törődtem vele.

– Egyébként lehet, hogy ebben az egyben kivételesen igazad van: ebből a madárból még gond lehet! Legalább is nekem!

– Na jó, tanulmányozd tovább a papagájod, és ha magához tér, kérdezd meg, hogy hívják. Tudod, szeretem nevén átkozni a dolgokat.

Ezzel távozott.

És én még mindig nem tudtam a családnevét.

Magamra maradtam a részegen horkoló madárral. Az etetőjét teleraktam kajával, aztán a kilitkája alá tettem egy jó nagy újságpapírt, mintha ezzel megelőzhetnék minden bajt.

– Hol a rumom? – nyitotta ki a szemét a kis drága.

– Először egyél, mert megint lefordulsz az ülőfáról!

– Csípem a csőröd! Jó segged van, kisanyám! Hol a rumom?

– Majd, ha ettél! – próbálkoztam tovább.

– Jó segged van, kisanyám! Hol a rumom?

– Oké – adtam meg magam –, de előbb mondd meg a neved. Hogy hívnak, szép madár? – próbáltam a legszelídebb hangomon megszólalni, amit kizárólag gyengeelméjűeknek tartogattam, az üzleti életben.

– Rohadt Dög.

– Rohadt dög ám az anyád, aki megtojt! Mondd meg a neved, vagy soha többet nem kapsz rumot, akkor sem, ha itt fordulsz fel! – öntött el a pulykaméreg.

– Rohadt Dög! Adj rumot!

– Úgy hívnak, hogy Rohadt Dög? Jézusom! Mindenesetre találó neved van! Na, figyelj, pupák, amíg nem eszel, addig nem adok rumot – próbáltam keménykedni.

– Cukorfalat! Megkürnálnak, ha tudnának! Adj rumot mert begurulok!

A madár félrefordított fejjel, várakozón nézett rám. Szerintem magában röhögött rajtam. Várta, hogy mit lépek. Még egyszer megpróbáltam a lelkére beszélni.

– Figyelj, ide, szép madár! Nem szabad olyan sok rumot inni, mert előbb-utóbb alkoholista leszel, bár szerintem te már most is az vagy. Biztosan nagyon örülne az a szemét gazdád, ha leszoknál a piáról, mire visszatolja a tetves képét a hajóról.

A madár a szavamba vágott. Úgy látszik nem értékelte kellőképpen a szövegemet.

– Csípem a csőröd!

– Anyád! – mondtam cseppet sem nőiesen, és hátat fordítottam a kalitkának.

Rohadt Dög ekkor más módszerhez folyamodott. Énekelni kezdett, teli torokból.

– Hej, mambó, lecsúszott a bugyi meg a melltartó!

Úgy tűnt, csak ennyit tud, de ezt a végtelenségig képes rekedt hangján ismételtetni.

A szomszédom félig borotváltan és teljesen nyűgösen jelent meg az ajtómban, de most egy micimackós bokszer volt rajta, nem a kedvenc pöttyösöm. Felmérte a helyzetet, odament a rumosüveghez és teleöntötte a madár itatóját.

– Legközelebb akkor neveld ezt a tetves madarat, amikor nem vagyok itthon. Jó? Köszönöm.

Ezzel becsapta maga után az ajtót, hogy csak úgy zengett az egész lépcsőház.

Rohadt Dög eközben – ahogy az egy idült alkoholistától elvárható –, azonnal belefetyelte az italt és vad horkolásba kezdett. A változatosság kedvéért időnként csuklott is hozzá. Ráhúztam a takarót, de ez sem javított sokat a helyzeten.

Ekkor eszembe jutott, hogy a harmadikon lakik egy nagyon kedves nyugdíjas házaspár. Ők talán segíthetnek rajtam. Fogtam a madarat kalitkástul, egy üveg rumot, a madáreledelt és felcipeltem mindent a harmadikra. Becsöngettem, megérdeklődtem, hogy nem vágnának-e egy édes, aranyos beszélő papagájra.

– Tetszik tudni, kicsit csúnyán beszél, de nagyon aranyos! És szerintem még lehet javítani a stílusán.

Az idős házaspár még hálás is volt, amiért rájuk gondoltam. Megígérték, hogy vigyáznak a madárra. Halkan imádkoztam lefelé menet, hogy Rohadt Dög fogja vissza magát legalább néhány napig.

A madáron azonban nem fogott az imádság. Közel fél óra jóleső csend és nyugalom után megszólalt a csengőm. A házaspár állt a küszöbön, kezükben a kalitka.

Tudja, kedveském, biztosan nagy öröm egy ilyen beszélő madár, csak az a baj, hogy abban a pillanatban, amikor levettük a takarót, elkezdett káromkodni. A kis unokánk meg most kezd beszélni. Szóval, nem tudom, a lányom mit fog ahhoz szólni, amikor a gyerek rumot fog követelni, és jó seggűnek szólítja az anyját. Remélem, nem jegyzett meg mindent. Úgyhogy kedveském, visszahoztuk a madarat.

Miközben visszaadták a kalitkát, sajnos a madárral együtt, a bácsika huncutul rám mosolygott:

– Én azért elviseltem volna még egy darabig! De tudja, a gyerek...

11. fejezet

Közben Rohadt Dög ismét magához tért, és új nótába kezdett. Rohamléptekben lettem először rózsaszín, majd vörös, később lila. Gyorsan becsuktam az ajtót, letettem a kalitkát a földre. Az ágyra rogytam. Most mit tegyek? Rohadt Dög ekkor szaftos véleményt nyilvánított a rum nélküli ivóedényről, majd tovább horkolt.

Úgy döntöttem, átkopogok a szomszédhoz, addig sem kell a madarat hallgatnom, amíg velem vitatkozom. Szerencsém volt, mert a kopogtatásomra felelőtlenül ajtót nyitott. A változatosság kedvéért egy szál törölközőbe burkolva. Nem mondhatnám, hogy nagyon örült a váratlan látogatásomnak.

– Már soha nem szabadulok meg tőled? Mondd, szerinted a szomszédság mire kötelez?

– Úgy általában, vagy konkrétan a miénk? – néztem végig rajta.

– Sehogy. Hosszú. Na, gyere be! Bár nem érdekel, hogy miért jöttél, gondolom, úgyis elmondod! Csak arra kérlek, ha közben elaludnék, tapintatosan húzd be magad után az ajtót – mondta durcásan.

– Kösz! Marha rendes vagy! Azért leülhetek? – kérdeztem ingerülten.

– Azt csinálsz, amit akarsz, csak engem hagyd ki belőle! Egész éjjel dolgoztam, végre aludni szeretnék.

Ezzel levetette egy szál törölközőjét, és bebújt az ágyba. Hmm, amit láttam, az nem volt ellenemre való! Lehetőségek egész sora jutott az eszembe. Aztán lelki szemeim előtt megjelent Rohadt Dög, amint épp valami arcpirító megjegyzést fűz a gondolataimhoz. El is röhögtem magam.

– Mi olyan vicces? – könyökölt fel az ágyban, – csak nem rajtam röhögsz? Ha nem tudnád, rettentő hiú vagyok!

– Nem, nem rajtad röhögök! Egyébként megnyugtatlak, hogy van is mire hiúnak lenned! Csak eszembe jutott egy-két pajzán gondolat, meg az is, hogy Rohadt Dög mit fűzne hozzá! – vigyorogtam rendületlenül.

– Rohadt Dög? Nem rossz! Sőt, találó! Mikor nevezted el?

– Nem én vagyok a keresztapa. Ez a neve.

– Ne hülyéskedj!

– Semmi kedvem hülyéskedni! A madár közölte velem. Persze, nem tudom, hogy fiatal tojás-kora óta ez-e a neve, vagy csak később érdemelte ki. De hogy találó, az biztos.

Ekkor a falon át is meghallottuk rekedt baritonját:

– Hej, mambó! Hej, mambó! Lecsúszott a bugyi, meg a melltartó!

Időnként csuklott is néhányat, ami felettébb érdekessé és egyénivé tette az előadást. Mint a villám, úgy rohantam át a saját lakásomba. Igen, elcsúszott az az átkozott takaró megint. Gyorsan megigazítottam, és lélegzetvisszafojtva vártam, mi lesz.

Szerencsére a taktika most is bevált, a papagáj elhallgatott.

Lábujjhegyen osontam ki a lakásomból, vissza a szomszédba.

Andrews ekkor már békésen aludt.

Egy darabig üldögéltem az egyik fotel szélén, csak úgy, fél fenéken, de nem volt igazán kényelmes. Aztán kezdtem én is elálmosodni. Tulajdonképpen Andrews azt mondta, hogy azt csinálók, amit akarok, csak őt hagyjam ki belőle.

Rendben. Akkor lefekszem én is. Igaz, az ő lakásában, az ő ágyába, de garantáltan kihagyom belőle. Teljesen önállóan fekszem le. Kibújtom a rövidnadrágomból, a pólómból, és magamra húztam a lepedő lelógó sarkát. Mire letettem a fejem már aludtam is.

Szerintem még tíz percet sem aludhattam amikor éktelen zajra ébredtem.

– Tudod, ki hiszi ezt el? Egy rohadt, szemét, álszent alak vagy, és még hülyének is nézel!

Puff! Valaki becsapta az ajtót.

Mi van?

A papagáj nem tud ajtót csapkodni!

Hirtelen felültem.

Hé, ez nem is az én ágyam!

De nem is az én lakásom!

– Örülök, hogy végre felébredtél! Megettettem, megittattam a madaradat, becsuktam a tárva-nyitva hagyott ajtódat, de nehogy azt hidd, hogy meg kellene köszönnöd! Továbbá, hagytam elmenni a legutóbbi barátnőmet! Igaz, ha jól meggondolom, ezért némi köszönettel tartozom. Egyébként nem akarnál felkelni és elhúzni a francba? Szeretném birtokba venni a lakásomat! Teljes egészében! Egyedül. Remélem, nem haragszol?

Szomszédom szeme villámlott, az arca már megint borostás volt, és igyekezett fenyegetően fölélem tornyosulni.

– Éhes vagyok. Te nem?

A lehető legártatlanabb mosollyal néztem rá. Őt meg a gutatűtés kerülgette.

– Egész életemben arra vágytam, hogy egy lüke tyúk, miután fél óráig jártatom a számat, csak annyit tudjon a dologhoz hozzáfűzni, hogy éhes. Közlöm veled, hogy igen, éhes vagyok, de nem óhajtok veled vacsorázni. Sőt, bárki mással, csak veled nem!

– Szóval mégis haragszol a barátnőd miatt! – válaszoltam nyugodtan, mosolyogva, – pedig nem kár azért a libáért!

Felültem, elkezdtem összeszedni a cuccaimat. Belebújtam a pólómba, a rövidgatyámba, a papucsomba. Andrews mindvégig ott állt tőlem fél méterre, és láthatóan egyre jobban lilult a feje.

– Nem kell ilyen árgus szemmel nézni, hogy mit veszek fel! Bár szeretem a lezsert, a te cuccaidat túlzás lenne viselnem. És ne nézz úgy rám, mint egy ritka ronda féregre, mert beléd rúgok! Örülj neki, hogy gyönyörűvé varázsolom az életedet!

– Maximum változatossá – felelte kárvallott ábrázattal.

– Ezt mondom és is, merthogy a változatosság gyönyörködtet!

Közben felöltöztem, fésülködés gyanánt megráztam a hajamat, és harciasan elé álltam.

– Remélem, megnyugodtál, és hajlandó vagy odébb állni! Ugyanis szeretnék elmenni, és helyből átugorni nem tudlak. Egyébként vajban pirult malacpecsenye, tepsis krumpli és tejfölös lilahagyma lesz vacsorára. Tálalás pontban hétkor! A vörösbort te hozod!

Ezzel ott hagytam.

Se köpni, se nyelni nem tudott.

Nagy ügy.

Hazatérve jelenleg otthonosnak nemigen nevezhető lakásomba, vad horkolás és kézzelfogható rumgóz fogadott.

Bekapcsoltam a villanytűzhely sütőjét, hogy melegedjen. A tepszi aljára vajdarabokat tördeltem, a malachusit kicsit befűszereztem, öntöttem alá egy kis vizet, majd az egészet lefedtem fóliával, és bedugtam a sütőbe. Nekifogtam krumplit pucolni. Aztán jöhetett a lilahagyma.

Egyszer valaki azt mondta, hogy a lilahagyma nem csípi az ember szemét. Lehet, hogy én nem vagyok ember, mert az enyémet nagyon csípte. Úgy a felénél tartottam a darabolásnak, amikor nyílt az ajtó.

– Ha azt hiszed, hogy átjövök hozzád vacsorázni, akkor nagyon tévedsz! – mondta harciasan Andrews, majd szinte végszóra elkezdett ő is könnyezni.

– Ne sírj, édesem, még visszavonhatod a szavad! Tudod, elsőre soha nem veszem komolyan a férfiakat! – feleltem neki szintén könnyáztatta arccal. Bár én a röhögéstől is nedveztem, nem csak a hagymától.

– Mit csinálsz, te szerencsétlen? Kifolyik a szemed! Az enyémről már nem is beszélve!

– Ebből lesz a tejfölös lilahagyma. Lilának már lila, de ahhoz, hogy tejfölös is lehessen, előbb meg kell tisztítanom és fel kell aprítanom.

Andrews rám nézett, és a tekintetéből nem sok jót olvastam ki.

Ekkor azonban kinyitottam a sütő ajtaját, hogy a tepsiben megforgassam a húsdarabokat. Ahogy levettem a fóliát, isteni illat töltötte be a konyhát. Andrews a szemem láttára változott át. A sértetten hisztériázó pasasból két másodperc alatt lett nyálát csorgató, éhes férfi.

Némán nézte végig, ahogy forgattam a húst, majd beletettem a krumplit is, újból lefedtem a fóliával, és visszatettem még sülni.

– Milyen bor illik a malachoz? – kérdezte, mintha mi sem történt volna.

– Vörös. Szárazat hozzá, legalábbis nekem.

Egy perc múlva ismét csengettek. Ez gyors volt....

– Nyitva van!

– Nekem is? – kérdezte a tengerész haverom, aki óvatosan araszolt befelé a lakásba.

– Amennyiben a papagájért jöttél, akkor igen! Ha nem, a madarat akkor is el kell vinned! Remélem, elég érthető voltam!? Egyébként mi a francot keresel itt?

– Nem utazom el. Ila gyereket vár – állt meg a konyhaajtóban.

– Kitől?

– Haha! Tőlem!

– És ezt eddig nem tudtad, te lüke?

– Nem hát! Az a liba nem mondta! Aztán valami csak elkezdett derengeni abban a szűk agyában, mert a hajón már ott várt az üzenete. Így aztán azonnal visszafordultam.

– Ez egyenesen csodálatos! Ezek szerint megszabadulok a papagájtól! Imádom Ilát!

Ezzel a nyakába borultam, és a megkönnyebbüléstől hatalmas csókot nyomtam a szájára.

Végszóra megjött Andrews.

– Á, szóval még ki sem húlt a lábam nyoma, máris kárpótolod magad! Igazán nem lehet azt mondani, hogy te vagy a hűség mintaképe!

– Kussolj, kérlek! Meg vagyok mentve! Ő Rohadt Dög gazdája! – mondtam fülig érő vigorgással.

– És el is viszi azt a rohadt dögöt? Vagy csak újabb búcsút vesz tőle? – hisztizett tovább a szomszédom.

– Mondd, neked az agyadra ment valami? – néztem rá megütközve. – Jézusom, de nekem is, mert mindjárt leég a hús! Most marjátok egymást egy kicsit nélkülem, nekem dolgom van a konyhában!

Mire visszaértem, még mindig nem volt megterítve, viszont az egyik üveg üres volt, és vészesen fogyott a bor a másiktól is. Ha nem igyekszem, megisszák előlem az összest.

A két pasas egyfolytában nevetett. Hol a nálam, hol a hajón történt papagáj-sztorikon. Felzabálták a kaját, megitták a bort, jókat nevettek, majd levették a takarót a madárról. Rohadt Dög abban a pillanatban, amikor meglátta a gazdáját, eszement rikácsolásban tört ki.

– Hahó, vén tengeri medve! Adj rumot! Dudát akarok! Nagy dudát! – kerepelt egyvégtében.

– A rohadt életbe! Nem lehetne ezt a beszélő gépet kikapcsolni? – kérdeztem kissé ingerülten.

– Ne hisztizz, szerelmem – nézett rám ártatlan szemekkel a cimborám – hisz legalább egy napja nem hallottam ezt a gyönyörűséget!

– Tudod, mit? Akkor hallgasd otthon! Különben is, ha jól tudom, vár a terhes feleséged! Kicsit sokan vagyunk ennyien! – hepciáskodtam tovább.

– Oké, jól van, megyek már! Vigyázz, haver a csajjal! Ha hisztizik, nyugodtan kapcsolj ki, mert egy darabig úgy sem hagyja abba! – osztogatta ingyen a tanácsait.

– Na, most már takarodj a francba! Majd a klubban találkozunk! – nyitottam ki az ajtót cseppet sem udvariasan.

Ki is kísértem a haveromat, biztos, ami biztos, és megkönnyebbülten vettem búcsút tőle és a papagájtól, aki még utoljára a ház előtt többször elismételte, hogy jó seggem van. Ezzel a gyermekeiket sétáltató apukák láthatóan egyetértettek. Csak azt tudnám, a nejek miért néztek rám olyan szúrós szemekkel!?

Mire visszaértem, drága jó szomszédom bőszen aludt – az én ágyamban. Mit tehettem volna? Mellé feküdtem – aznap már másodszor.

Csak nehogy megszokjam a végén!

12. fejezet

A konditeremben, ha megszervezzük, akkor sem tudtuk volna biztosabban elkerülni egymást Gioval. Viszont egyre szaporodtak köztünk a késő esti hívások.

Egyik éjszaka, úgy egy óra tájban felébredtem. Automatikusan bekapcsoltam a tévét, hátha van valami érdekes az Olimpián. A kétszáz méteres hátúszás döntője indult az egyik nagy eséllyessel. Végig néztem, izgultam, majd ittam egy pohár üdítőt a győzelem örömére. Mire visszatértem a tévé elé, már egy másik versenyszám következett, egy teljesen esélytelen résztvevővel a részünkről. Na, a fiatal srác olyat tett, hogy az valami csoda! A legszélső pályán megnyerte a számot! Nem bírtam magammal! Ölembé vettem a telefont, és villámgyorsan beütöttem Gio számát. A második csengetésre fel is vette.

– Nézed az Olimpiát? Láttad az úszókat – kérdeztem köszönés helyett.

– Mi az, hogy néztem? Még mindig borzongok! Szenzációs volt!

Miközben az eredményhirdetés, meg az ismétlések sora ment a tévében, mi kitárgyaltuk az eddigi eseményeket, megvitattuk, ki kinek szurkol.

– Jézusom, már fél három? Mindjárt szól az ébresztőóra!

– Nekem is! Jó éjszakát!

– Jó éjt! És bocs, hogy az éjszaka közepén hívtalak!

– Semmi gond, mondtam, hogy hívjál nyugodtan! Különben is ébren voltam. Na, jó éjt még egyszer!

– Neked is!

Letettem a fejem és már aludtam is. Azaz csak aludtam volna, de ismét megszólalt a telefon, és miután nem vettem fel, az üzenetrögzítőn keresztül üzent nekem egy ismerős hang.

– Édesem, baromi nagy a baj! Azonnal készíts elő egy párnát meg egy takarót. Bárki van nálad, dobd ki, kell az ágyad másik fele! Küldök egy pasast! Ja, csőtörés van a reptéren. A többit már elhelyeztem, ez hozzád kerül. Néhány szót tud magyarul, egyébként meg németül beszél a lelkem. Imádni fogod! Oké?

– Persze, hogy oké, de ki a franc vagy te? – vettem fel mégis a kagylót még mindig félálomban.

– Apu vagyok a reptérről. Ébresztő, kincsem!

– Aha, mindjárt – ezzel letettem és visszaaludtam.

Tulajdonképpen az órám szerint is alig telt el egy fél óra, amikor arra ébredtem, hogy valaki dörömböl az ajtómon.

Kimásztam az ágyból, és úgy, ahogy voltam, egy szál semmiben kinyitottam.

Az ajtóban ott állt a szomszédom, meg egy vadidegen pasas.

– Na, ő az, akit keresel! – közölte tényként Andrews, és ezzel hátat is fordított.

Mielőtt azonban becsukta volna a saját ajtaját maga mögött, még hátraszólt, csak úgy, a válla fölött.

– Tudod, víztörés volt az esernyőknél. Ő mondta. Jó éjszakát! – és kajánul vigyorgott az ábrázatomon, ami nem hiszem, hogy hüen tükrözte volna az egyébként nagyon is hibátlan szellemi képességeimet.

– Hé, hogy került hozzád, ha hozzám jött?

– Kettőt találhatsz! Az én kaputelefonomat nyomta meg, és a régi barátaiddal ellentétben, következetesen az én lakásomba is csengetett be. Mellesleg meg se forduljon a fejedben, hogy át gyere hozzám aludni! Új barátnőm van, és szeretném, ha egy darabig meg is maradna.

Ezzel végérvényesen becsukta az ajtót maga után.

– Dögölj meg! – vicsorogtam cseppet sem nőiesen. – Te meg ne állj ott, mint aki gyökeret eresztett! Gyere be! Lassan visszerez lesz a lábam a sok álldogálástól.

– Szabad nekem bejönni? Te vagy mez nélkül! – állt még mindig a küszöbön az idegen.

– Na ne mondd, sasszem nagyfőnök! Én is tudom, hogy meztelenül vagyok. Ezzel semmi újat nem mondtál. Tudod, én így alszom.

– Gut! Én is! Hol fogsz én aluszni? – lépett be végre a parányi lakásba, és így legalább az ajtót be tudtam csukni mögötte.

– Hogy hol fogsz te aludni? Itt, édesem, ebben az egyetlen, de annál nagyobb ágyban! Talán nem tetszik?

– De, nagyon! Nagyon gut!

– Szuper. A fürdőszobát jobbra találod.

– Was? Mi az a fűredő... fürdeo ...

– Für - dő - szo - ba. Várj, mindjárt keresek egy szótárt! Nyugi!

– Te keresel magadra is valami, ami magadon veszed, mert én nem vagyok fa.

– Mi bajod van? – torpantam meg hirtelen. – Mi nem vagy te?

– Nem vagyok fa! Te jó ... – hosszan gondolkodott, de nem jutott eszébe semmi, így hát megoldotta másként a problémát. – Nagyon gut! – paskolta meg az egyébként tényleg formás fenekemet.

– Á, szóval nem vagy fából! – értettem meg végre, –És vegyek magamra valamit. Ezt akartad elmakogni?

– Ja, Ja! – bólogatott lelkesen, felbuzdulva azon, hogy milyen jól megértjük egymást.

– Figyelj rám! Álmos vagyok, aludni szeretnék! Ha kell valami, keresd meg, vedd el, aztán aludj te is. És ne nézz rám olyan értetlenül!

Ezzel kézen fogtam, és két másodperc alatt megmutattam neki, hogy melyik ajtó mögött mi található.

– Minden rendben? Gut? – kérdeztem kissé ingerülten.

– Ja, ja, minden gut! Az nem gut, hogy a neved!

– Mi bajod van neked az én nevemmel – háborodtam fel rögtön.

– Az, hogy mi a te neved?

– Ja, az más. Nora. És a tiéd?

– Walter.

– Rendben Walter. Én most aludni fogok. Te csak érezd jól magad. Holnap majd kikísérlek a reptérre. Zum Flughafen. Érted?

– Érted.

– Szuper. Jó éjszakát!

– Éjszakát.

Még legalább negyedórán át hallgattam, ahogy megtalálja a fürdőszobát, a konyhát, a hűtőszekrényt. Éppen elaludtam volna, amikor újdonsült hálótársam felült az ágyban – tényleg meztelenül aludt – és tragikus hangon bejelentette.

– Víztores van. Elaztak az esernyők.

Sajnos nem bírtam ki röhögés nélkül. Ő meg csak ült az ágy közepén, tragikus pofával, és az istennek sem értette, hogy mi van ezen nevetnivaló?!

– Lehet, hogy elaz a die Hauser is? Ez te neveded?

– Már hogy a fenébe ne nevetnék! Annyi zöldséget hordasz itt össze, hogy egy évig elég lenne a konyhámba!

– Nem mondtam gut? – kérdezte tudálékosan.

– De, nagyon jól mondtad! Majdnem jól mondtad!

Ekkor rám jött a csuklás. Aztán felváltva nevettem és csuklottam, időnként teljesen azonosíthatatlanul. Walter maga volt a megtettesült hideg nyugalom és teljes értetlenség.

– Fejez be a röhöges! Mondani, mi nem az, amit én mondani. Én akarom javítani!

– Nyugi, mindjárt befejezem, aztán társaloghatunk.

Komolyan rám jött a csuklás. Alig kaptam levegőt. Walter rám nézett, és sajnos megint megszólalt.

– Mit én segíteni? Hozni víz? Vagy inkább akarsz egy plafont?

– Mit akarok? – döbrentem meg, de sajnos, csak egy pillanatra. – Plafont?

– Ja, mondani azt, hogy egy plafon megijeszt, amikor így ugrál valaki.

Átmenetileg még a szám is tátva maradt. Nem értettem az istennek sem, hogy mit akar. Aztán Walter megismételte az egészet. Végre leesett a tízfilléres.

– Kösz, nem kérek plafont. Már van egy, ott a fejed fölött. A csuklásom meg szerencsére elmúlt, így pofonra sincs szükségem!

– Aha. Akkor most mit nem kérsz, és mi van a fejem fölött? – kérdezte értetlenül.

– Amit nem kérek, az a pofon. Ami a fejed fölött van, az meg a plafon – nyúltam ki az erőlködéstől.

– Ja. És te mit röhögtél az előbb?

– Először azt, hogy nem víztörés, hanem csőtörés van a reptéren. És nem az esernyőknél, hanem az ejtőernyőknél. De most már fekédj le, és aludj, mert különben lecsaplak, mint egy taxiórát.

- Mi az a taxi orra? És te mit akar csinálni velem? – csillant fel a szeme.
- Nem a taxi orra, hanem taxióra. Tudod mit, felejtsd el! Aludj!
- Jó, én aludni. Már hallom, hogy mi nem jutunk közös evezőre! Kár! – sóhajtott akkorát, mint egy ház.
- Közös nevezőre nem jutunk, de az az igazság, hogy semmire nem akarok jutni veled! Aludni szeretnék végre, te brokkoli! – nyújtóztam el az ágyon.
- Mi az a borokli? – ült fel megint. Visítani szerettem volna.
- Brokkoli, az te vagy, pupák, világos? És most már kuss!
- Nekem most már semmi nem világos, de tudom, kuss!